

MATTHEÛS

13:44-46

De onschatbare waarde van het Koninkrijk
van God voor Christus en Zijn discipelen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/13-44-46

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De onschatbare waarde van Gods Koninkrijk	4 min	3
2	De verborgen schat in de akker	5 min	4
3	Jezus koopt Zijn gemeente als schat	3 min	7
4	Stierf Jezus voor de hele wereld?	5 min	8
5	De kostbare parel en volledige overgave	7 min	11
	Om verder te lezen		14

1

De onschatbare waarde van Gods Koninkrijk

We gaan samen naar twee heel korte gelijkenissen kijken. Samen beslaan ze slechts drie verzen in Mattheüs 13. Jezus vertelde ze in dit hoofdstuk, dat behoorlijk vol staat met gelijkenissen van dit type. Met ‘van dit type’ bedoel ik dat van alle gelijkenissen in dit hoofdstuk wordt gezegd dat ze over het Koninkrijk van God gaan, of over het Koninkrijk der hemelen, zoals Jezus het in Mattheüs noemt.

Ik begin te lezen in Mattheüs 13, vers 44 tot en met 46. Jezus zei:

Het Koninkrijk der hemelen is ook gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die iemand vond en verborg; en van blijdschap daarover gaat hij heen en verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker. Ook is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman die mooie parels zoekt. Toen hij één parel van grote waarde gevonden had, ging hij heen en verkocht alles wat hij had, en hij kocht hem.

MATTHEÛS 13:44-46

Er zijn twee gelijkenissen, maar één gedachte, in elk geval één overheersende gedachte in beide. Want ze eindigen er allebei mee dat iemand alles verkoopt wat hij heeft om datgene te verkrijgen wat in de gelijkenis het Koninkrijk van God voorstelt. In de eerste gelijkenis wordt het Koninkrijk van God vergeleken met een schat. In de tweede gelijkenis wordt het vergeleken met een uitzonderlijke parel van onovertroffen waarde, een ander soort schat, zouden we kunnen zeggen.

Beide zijn buitengewoon waardevol. Als de gemiddelde mens zoiets zou vinden, zou hij daarom inzien dat het meer waard was dan alles wat hij verder bezat bij elkaar. Als hij al het andere moest afstaan om het te verkrijgen, zou hij menen dat hij er met die ruil op vooruit was gegaan. We moeten daarom aannemen dat de schat in de gelijkenis een

buitengewoon grote schat was, waarvan de waarde alle bezittingen van de man overtrof. En de kostbare parel was inderdaad zo kostbaar dat alle andere parels van de man en al zijn overige bezittingen samen niet evenveel waard waren. De man in elk van beide gevallen was dus gewoon een slimme handelaar. Hij zou graag afstand doen van wat hij al had om dit waardevollere goed te verkrijgen: het Koninkrijk van God.

De boodschap van beide gelijkenissen is in zekere zin dezelfde. Die boodschap is dat het Koninkrijk van God een ongelooflijke waarde heeft en meer waard is dan al het andere bij elkaar. Als je dit toepast op de man die het Koninkrijk van God zoekt, wijst het erop dat hij erbij wint, zelfs als hij alles wat hij voorheen had moet prijsgeven om een burger van het Koninkrijk te worden, deel te hebben aan het Koninkrijk van God en het Koninkrijk te beërven.

Laten we naar deze gelijkenissen kijken. Dit is namelijk de boodschap die in beide het belangrijkste lijkt te zijn, al is het mogelijk dat elke gelijkenis ons een andere invalshoek laat zien. In zekere zin bevat de eerste gelijkenis meer bijzonderheden dan de tweede, omdat het Koninkrijk een schat wordt genoemd. Er wordt echter gezegd dat het een schat is die in een akker verborgen ligt. Een man vindt hem en verbergt hem vervolgens opnieuw in de akker. Daarna gaat hij weg, verkoopt wat hij heeft en koopt de akker, zodat hij de schat in die akker in bezit kan krijgen.

2

De verborgen schat in de akker

Wat is de achtergrond van dit tafereel? Eeuwenlang leefden de mensen in Israël in onzekerheid, omdat ze werden overlopen door machtige volken uit zowel het noorden als het zuiden. Die volken kwamen het land binnen. Soms vielen ze Israël binnen met geen ander doel dan het te veroveren. Andere keren trokken ze in optocht door Israël om ergens anders heen te gaan. De Syriërs trokken vroeger door Israël om Egypte binnen te vallen. En de Egyptenaren trokken door Israël om Babylon, of welke andere plaats dan ook, binnen te vallen of ertegen te strijden. Israël lag midden tussen die gebieden in en van tijd tot tijd marcheerden er legers doorheen. Wanneer ze erdoorheen trokken, bleven ze niet altijd op de hoofdwegen. Soms verkrachtten, plunderden en stalen ze.

Omdat dit zo was, kon een man die enig aanzienlijk vermogen bezat, laten we zeggen een hoeveelheid goud die hij had verzameld, dat niet per se veilig in zijn huis bewaren. Het volgende leger dat erdoorheen trok, kon zijn huis eenvoudigweg plunderen en alles meenemen. Daarom was het heel gebruikelijk dat mensen hun kostbaarheden in de akkers begroeven. De legers die erdoorheen trokken, gingen natuurlijk niet hele akkers ompspitten om ernaar te zoeken. Zo trokken de indringers verder zonder deze schatten te vinden.

Het moet echter niet ongebruikelijk zijn geweest dat een man zijn bezittingen in de akker begroef en vervolgens zelf stierf, terwijl niemand wist dat er in die akker een schat lag. Als er een leger aankwam, laten we zeggen dat iemand hoorde dat de Syriërs onderweg waren door Israël naar Egypte, kon een Israëliet heel goed al het geld dat hij had meenemen en het in zijn akker begraven. Misschien had hij niet eens tijd om iemand te vertellen dat hij dat had gedaan, en misschien wilde hij het ook aan niemand vertellen. Maar als de Syriërs de man doodden toen ze erdoorheen trokken, stierf zijn geheim met hem. De schat bleef dan in de akker liggen totdat iemand anders hem vond, misschien wel honderden jaren later, als hij al ooit gevonden werd.

Jezus schetst dus een man die een schat in een akker vindt. Het is niet zijn akker. Hij moet eropuitgaan en hem kopen.

We moeten ons dus ongetwijfeld het volgende scenario voorstellen. Deze man is op het veld van iemand anders bezig met iets waardoor hij daar een begraven schat zou kunnen vinden, waarschijnlijk met ploegen. De man over wie het gaat, zal dan waarschijnlijk een dagloner zijn die is ingehuurd om het veld van iemand anders te ploegen. Terwijl hij aan het ploegen is, raakt de punt van zijn ploeg iets hards. Het klinkt niet als een steen. De man graaft op die plek en vindt een kistje. In die kist zitten, laten we zeggen, gouden munten, en misschien zelfs diamanten en juwelen.

Deze man beseft dat de eigenaar van het veld niet weet dat deze schat daar ligt. Deze schat kan generaties geleden begraven zijn. De man die hem gevonden heeft, heeft dus niet het recht hem mee te nemen, want hij bevindt zich niet op zijn eigendom. Maar hij weet dat de eigenaar van het land niet weet dat de schat daar ligt en zich daarom niet bewust is van de waarde die het bezit van dat land heeft. Nadat hij deze schat heeft

ontdekt, begraaft hij hem dus opnieuw en legt hem terug waar hij hem gevonden heeft. Dan zegt hij: „Ik ga dit veld kopen.” Hij gaat weg, verkoopt alles wat hij heeft en koopt het veld.

Waarschijnlijk kan hij het veld kopen voor de prijs van onbebouwde grond. Daarom heeft hij misschien wel genoeg geld om één of twee hectare te kopen, of een gedeelte van het veld waar zijn schat in ligt, ook al is hij misschien niet erg rijk. Dat geldt vooral omdat de eigenaar er geen idee van heeft dat de schat erin ligt. De man koopt het veld dus. Zodra hij het eigendomsrecht op het veld bezit, behoort de schat natuurlijk aan hem toe.

Sommige mensen hebben gezegd: „Nou, dat klinkt niet erg eerlijk.” Het is niet bijzonder eerlijk en ook niet oneerlijk. Het gaat er eenvoudig om dat hij weet dat er iets van waarde in dat veld ligt, terwijl de verkoper dat niet weet. Ik weet niet of iemand verplicht is een verkoper te vertellen wat hij allemaal aantrekkelijk vindt aan diens eigendom, zodat de verkoper de prijs kan verhogen wanneer hij het koopt. Hij weet eenvoudig dat er in dat veld iets van waarde ligt waar niemand anders van weet, en voor hem is het de prijs waard.

Omdat de eigenaar niet eens weet dat de schat daar ligt, is het veld voor hem eigenlijk niet meer waard dan de prijs van een veld. Hij heeft de schat immers niet gevonden en vindt hem misschien wel nooit. Misschien zal die schat nooit enige waarde voor hem hebben. Maar voor degene die weet dat de schat daar ligt, heeft het veld uiteraard een bijzondere waarde. De man gaat dus weg en koopt het veld. Door het veld te kopen, verkrijgt hij natuurlijk ook de rechten op de delfstoffen in dat land. Daaronder vallen al het goud en al het andere wat hij daar in het veld gevonden heeft. Hij heeft voor zichzelf een schat gekocht.

Dat is natuurlijk de enige reden waarom hij het veld kocht. Hij kocht het veld niet omdat hij nog een hectare grond in bezit wilde hebben. Hij wilde de schat, maar om die te kunnen bezitten moest hij het veld kopen.

3

Jezus koopt Zijn gemeente als schat

Hoe moeten we dit begrijpen? Waar doelt Jezus op? Laat ik een mogelijkheid voorstellen. Ik wil opperen dat de man in dit geval Jezus is. Er zijn natuurlijk andere manieren om het te begrijpen. Het zou algemeen bedoeld kunnen zijn. Het zou kunnen betekenen dat ieder mens die het Koninkrijk van God vindt of ziet, bereid moet zijn alles wat hij heeft prijs te geven om het te verkrijgen. Ik geloof dat dit waar is, maar ik wil opperen dat dit in deze gelijkenis niet Jezus' punt is. Zijn punt is veeleer dat Jezus Zelf waarde hecht aan het Koninkrijk van God.

Onder het Koninkrijk van God moeten we de gemeente verstaan. In al Zijn gelijkenissen maakt Jezus namelijk duidelijk dat het Koninkrijk der hemelen bestaat uit mensen: de zonen van het Koninkrijk in de gelijkenis van het tarwe en het onkruid. Het Koninkrijk van God bestaat in werkelijkheid uit de burgers, de onderdanen van God. Het zijn dus de mensen die Jezus Christus volgen. Zij zijn Zijn Koninkrijk. Zij zijn Zijn onderdanen. Zij zijn Zijn gemeente. Het Koninkrijk van God is in het Nieuwe Testament ongeveer hetzelfde als de ware gemeente, de volgelingen van Christus.

Als dat zo is, hechtte Jezus waarde aan de gemeente. Hij achtte Zijn volgelingen zo waardevol dat Hij alles wat Hij had opgaf om de gemeente te kopen. Wat was alles wat Hij had? We lezen in de Schrift dat Jezus, voordat Hij naar de aarde kwam, werkelijk in de vorm van God was. Hij bezat alle macht en alle kennis, en alles was Zijn bezit. Hij was onkwetsbaar voor pijn, verzoeking of de dood. Hij bevond Zich in een verheven staat, gelijk aan die van God Zelf, de Vader.

Niet iedereen is het daarmee eens, maar dat lijkt wel de leer van de Schrift te zijn: dat Jezus gelijk was aan God. Hij was gelijk aan de Vader. Toch kwam Hij naar beneden en werd Hij een arme man. Hij werd onderworpen aan pijn en dood en allerlei ongemakken. Hij leefde in armoede. Hij gaf alles wat Hij had op, niet voorgoed, maar Hij besteedde alles wat Hij had om naar beneden te komen, zodat Hij kon sterven en de prijs kon betalen die nodig was om de gemeente voor Zichzelf te verwerven, het Koninkrijk van God, om die schat te kopen. Ik wil de mogelijkheid opperen dat Jezus naar Zichzelf verwijst als de man die deze schat ontdekte en alles wat hij had opgaf, of

betaalde, om hem te kopen, zodat hij hem in bezit kon krijgen. Nu ik dat heb geopperd, moeten we nog een ander detail van de gelijkenis bekijken. De man kocht niet eenvoudigweg de schat. Hij kocht de akker, zodat hij de schat in bezit kon krijgen. Jezus legt deze gelijkenissen nergens uit, dus blijft er voor ons een zekere mate van giswerk over. Maar we kunnen gefundeerde inschattingen maken op basis van wat Jezus elders heeft gezegd.

4

Stierf Jezus voor de hele wereld?

In de gelijkenis van de tarwe en het onkruid zei Jezus dat de akker de wereld is. Als de akker in deze gelijkenis de wereld is, dan zouden we kunnen stellen dat de man die de akker kocht — als Jezus die man is — de wereld kocht om de gemeente die in de wereld was te kunnen verwerven. De gemeente was als een schat die in een akker verborgen was, maar Hij kon niet eenvoudigweg de schat kopen. Hij moest de akker kopen om de schat die erin lag te kunnen verwerven. Toen Jezus stierf, kocht Hij niet alleen de gemeente. Hij kocht de wereld, zodat Hij de gemeente kon verwerven.

Het lijkt misschien alsof ik daarmee niets controversieels heb gezegd. Toch is dit een zeer controversieel punt, omdat het gereformeerde christendom altijd heeft geleerd dat Jezus alleen de gemeente heeft gekocht. Dit wordt meestal de leer van de beperkte verzoening of de bijzondere verlossing genoemd. Het is de opvatting van het calvinisme. Het is het derde van de vijf punten van het calvinisme. Volgens die opvatting stierf Jezus niet voor de zonden van de hele wereld. Hij stierf alleen voor de verlossing van Zijn volk, de gemeente.

De voornaamste reden waarom mensen dit zeggen is — nu ja, er zijn veel redenen. Eén reden is dat het logisch voortvloeit uit de andere punten van het calvinisme. Als de andere punten van het calvinisme waar zijn, dan lijkt het erop dat deze leer ook waar zou zijn. Maar wat de Schriftuurlijke onderbouwing van de leer van de beperkte verzoening betreft: er zijn veel Schriftgedeelten waarin de Bijbel zegt dat Jezus voor Zijn volk stierf, dat Hij voor Zijn gemeente stierf.

Denk eraan, Jezus zei:

Ik ben de goede Herder; de goede herder geeft zijn leven voor de schapen.

JOHANNES 10:11

In Handelingen, hoofdstuk 20, vers 28, staat volgens mij dat:

Zie dan toe op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u tot opzieners aangesteld heeft om de gemeente van God te weiden, die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed.

HANDELINGEN 20:28

We lezen ook in Efeze, hoofdstuk 5, dat:

Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, door haar te reinigen met het waterbad door het Woord, opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos zou zijn.

EFEZE 5:25-27

enzovoort.

Zeggen dat Jezus Zichzelf voor de gemeente gaf, dat de Goede Herder Zijn leven voor Zijn schapen gaf en dat Jezus de gemeente met Zijn eigen bloed kocht — deze uitspraken zijn in de ogen van sommige mensen aanwijzingen dat Jezus alleen voor Zijn eigen volk stierf en niet voor iemand anders. Maar we hoeven zulke woorden niet per se zo te begrijpen.

De man die de akker kocht, kocht de akker om de schat te bemachtigen. Je zou kunnen stellen dat hij, toen hij al zijn geld uitgaf, dit deed om de schat te kopen. Als we dat zouden zeggen, zou dat volkomen waar zijn. Dat was wat hij kocht. Hij kreeg er bij de koop een akker bij, maar hij wilde de schat. Hij gaf niet alles wat hij had uit om een akker te verwerven. Hij deed het om een schat te verwerven, maar hij moest de akker kopen om de schat te bemachtigen.

In dezelfde zin zouden we het volgende kunnen stellen, als de akker in deze gelijkenis de wereld was, de man Jezus en de schat de gemeente. Toen Jezus stierf en de prijs betaalde, stierf Hij voor de hele wereld. Hij kocht de hele wereld, maar Hij deed dat omdat Zijn gemeente in de wereld was en Hij haar wilde verwerven. Daarom zou het zelfs in dat scenario niet verkeerd zijn om te zeggen dat Hij voor de gemeente stierf, dat Hij de gemeente kocht of dat Hij Zijn leven voor Zijn schapen gaf. Dat zou allemaal waar zijn, zelfs als Jezus voor de hele wereld stierf.

Er staan veel dingen in de Schrift die erop wijzen dat Jezus inderdaad voor de hele wereld stierf. Johannes de Doper zei:

De volgende dag zag Johannes Jezus naar zich toe komen en hij zei: Zie het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt!

JOHANNES 1:29

Johannes zei in 1 Johannes, hoofdstuk 2, dat Jezus Zijn leven gaf:

En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld.

1 JOHANNES 2:2

Ik geloof dat de Bijbel leert dat Jezus, toen Hij stierf, voor de zonden van de hele mensheid betaalde. Zoals in Hebreeën staat:

maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die voor korte tijd minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou proeven.

HEBREEËN 2:9

Omdat dat zo is, lijkt het op de man die de akker kocht om de schat te verwerven. Ik denk dat dit is wat Jezus deed.

5

De kostbare parel en volledige overgave

Dan gaat de volgende gelijkenis over een man die een parel van grote waarde vindt. Bij de parel is er niet die hele ingewikkelde kwestie dat hij iets anders moet kopen om de parel te bemachtigen. Het Koninkrijk van God is eenvoudigweg als een parel die een koopman vond, waarna hij al zijn andere bezittingen verkocht om hem te bemachtigen.

Ik ga iets opperen wat niet bewezen kan worden, en daarom zou ik het mis kunnen hebben. Maar weeg dit eens af en kijk hoe het klinkt. Ik denk dat de eerste van deze gelijkenissen gaat over hoeveel het Koninkrijk voor Christus waard was. Hij zag het Koninkrijk als een schat in een akker. Hij was bereid alles wat Hij had op te geven om die akker te verkrijgen en die schat te bezitten. Zo leren we hoeveel waarde het Koninkrijk voor Hem had.

Maar de volgende gelijkenis is dan ook de slotsom daarvan. Als het Koninkrijk zo waardevol voor Hem is, als Hij bereid was er zoveel voor te betalen, hoeveel waarde zouden wij er dan aan moeten hechten? Hoeveel zouden wij bereid moeten zijn er als het ware voor te betalen om het te bezitten? Ik denk — en je kunt dit verwerpen als het je niet logisch lijkt — dat de eerste gelijkenis ons vertelt dat Jezus alles wat Hij had

betaalde om de gemeente, het Koninkrijk, te verkrijgen. De tweede gelijkenis gaat erover dat wij alles wat we hebben prijsgeven om deel uit te maken van dat Koninkrijk. Voor ons is het een kostbare parel, en we moeten alles wat we hebben verkopen om die te verkrijgen.

Als ik zeg: ‘alles wat we hebben verkopen’, spreken we natuurlijk in termen van de gelijkenis. De Bijbel leert niet dat alle mensen letterlijk alles wat ze bezitten moeten verkopen om het Koninkrijk te verkrijgen, hoewel dat voor sommigen inderdaad wel het geval kan zijn. We weten dat tegen de rijke jongeman werd gezegd dat hij precies dat moest doen. Sommige mensen moeten misschien letterlijk alles verkopen wat ze hebben om behouden te worden en Christus te volgen. Maar het is niet automatisch zo dat iemand die geroepen wordt om Christus te volgen, altijd alles moet verkopen wat hij heeft.

Wat wel automatisch geldt, is wat Jezus in Lukas 14:33 zei:

Zo kan dan ieder van u die niet alles wat hij heeft, achterlaat, geen discipel van Mij zijn.

LUKAS 14:33

Wat Hij daarmee bedoelt, geloof ik, is dat wanneer je tot Christus komt, alles wat je bezit aan Hem wordt overgedragen. Je doet afstand van het eigendomsrecht erop. Het wordt Zijn eigendom. Je betaalt als het ware alles. De Bijbel zegt in Eerste Korinthe 6:

Of weet u niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is en Die u van God hebt ontvangen, en dat u niet van uzelf bent? U bent immers duur gekocht. Verheerlijk daarom God in uw lichaam en in uw geest, die van God zijn.

1 KORINTHE 6:19-20

Je bent gekocht met het bloed van Jezus. Als dat zo is, en je in die werkelijkheid wilt leven, haar wilt omarmen en je dat behoud wilt toe-eigenen, dan moet je jezelf en alles wat je hebt overgeven aan Hem Die je gekocht heeft.

Het gaat er niet om dat je jouw behoud verdient of koopt door op te geven wat je hebt. Nee, zo worden we niet behouden. We worden behouden door geloof. Maar het gaat erom dat we alles wat we hebben aan God toewijden. Alles moet aan Hem worden overgedragen: ieder deel van ons leven, alles wat we bezitten, iedere relatie en iedere ambitie. God wordt de Eigenaar. God wordt de Heerser over alles in ons leven, als we werkelijk de transactie hebben verricht waardoor we discipelen worden. Alleen discipelen worden in de Schrift voorgesteld als mensen die Christus volgen en behouden zijn.

Als je in Hem gelooft, volg je Hem, maar dat is niet zonder kosten. Hij betaalt de prijs voor jouw verlossing. In bepaalde opzichten betaal jij de prijs voor het volgen van Hem, omdat je Hem niet kunt volgen met al jouw spullen. Je kunt niet de kostbare parel hebben en tegelijk al je andere parels houden. Te veel van de dingen die je bezit zijn in strijd met Christus.

Niemand kan twee heren dienen, want of hij zal de één haten en de ander liefhebben, of hij zal zich aan de één hechten en de ander minachten. U kunt niet God dienen en de mammon.

MATTHEÛS 6:24

Als je Jezus Christus gaat dienen, zul je jouw aanspraak op alle andere dingen moeten opgeven.

Dat betekent niet dat Jezus je niet zal toestaan sommige van die dingen te behouden en voor Hem te beheren. Wanneer je tot Christus komt, zijn de bezittingen die je hebt niet langer van jezelf. Vervolgens moet je ermee doen wat Hij wil. Als Hij zegt:

Jezus zei tegen hem: Als u volmaakt wilt zijn, ga dan heen, verkoop wat u hebt, en geef het aan de armen, en u zult een schat hebben in de hemel; en kom dan en volg Mij.

MATTHEÛS 19:21

dan is dat goed; dan doe je dat. Als Hij zegt: 'Gebruik dit voor Mij', dan doe je in plaats daarvan dat.

Van Petrus wordt bijvoorbeeld gezegd dat hij alles wat hij had, had prijsgegeven om Jezus te volgen. Toch bezat hij een huis en een boot, en gebruikte hij die dingen in dienst van Jezus. Het huis van Petrus werd het hoofdkwartier van Jezus' bediening in Kapernaüm, en de boot van Petrus werd Jezus' voornaamste vervoermiddel wanneer Hij het Meer van Galilea overstak, wat vaak gebeurde. Hoewel de Schrift zegt dat Petrus alles wat hij had prijs gaf, betekent dat niet dat hij alles verkocht of een rommelmarkt hield en al zijn bezittingen verkocht. Het betekent dat alles wat hij had aan Jezus was overgegeven. Jezus werd de Eigenaar; Petrus werd de rentmeester.

De Bijbel leert dat dit voor alle discipelen geldt. Je komt niet tot Jezus terwijl je vasthoudt aan wat van jou is en bij die transactie alleen maar een kaartje naar de hemel krijgt. Je komt terwijl je jouw hele leven aan Hem overgeeft, zoals een vrouw zich op haar bruiloft aan haar man overgeeft. Ze geeft zelfs haar eigen naam op om met hem vereenzelvigd te worden. Wat zij had, is van hem, en hij is haar hoofd. Volgens de Bijbel is dat hoe het met ons in Christus is.

Zo stelt Jezus discipelschap voor. Zo moet het Koninkrijk van God worden gezien. Het had zo'n allesovertreffende waarde dat Jezus alles gaf wat Hij had om het te verkrijgen. En de discipel moet bereid zijn om, wanneer dat van hem gevraagd wordt, eveneens alles op te geven wat hij heeft om het te verkrijgen. Nogmaals, zelfs als we alles opgeven wat we hebben, kunnen we onmogelijk ons behoud hebben gekocht. Het kost meer dan wij zouden kunnen betalen. Dat is voor ons gekocht als een geschenk, maar de voorwaarden om deel te krijgen aan dat behoud, zijn dat we volledig aan God toegewijd zijn. Dat omvat niet alleen alles wat we zijn, maar ook alles wat we hebben, zoals de koopman die alles verkoopt wat hij heeft om die parel van grote waarde te verkrijgen. Ik hoop dat je die transactie bent aangegaan. Zo niet, laat me er dan bij je op aandringen dat vandaag te doen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 13:44-46
- Johannes 10:11

- Handelingen 20:28
- Efeze 5:25-27
- Johannes 1:29
- 1 Johannes 2:2
- Hebreëën 2:9
- Lukas 14:33
- 1 Korinthe 6:19-20
- Mattheüs 6:24
- Mattheüs 19:21

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.